

Sygn. akt III APo 2/17

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

**Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w składzie:**

Przewodniczący - Sędzia: SA Renata Szelhaus

Sędziowie: SA Anna Michalik

SO (del.) Agnieszka Ambroziak (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Karolina Majewska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r. w Warszawie

sprawy

**z udziałem Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców
Podatkowych**

**na skutek odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Doradców Podatkowych**

**od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby
Doradców Podatkowych w Warszawie**

z dnia 12 kwietnia 2016 r.

sygn. akt WSD 1/16

**uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego
rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby
Doradców Podatkowych w Warszawie.**

/-/Anna Michalik

/-/Renata Szelhaus

/-/Agnieszka Ambroziak

Uzasadnienie

Pismem z dnia z dnia 14 października 2013 r. Przewodniczący Krajowej Rady Doradców Podatkowych działając na podstawie art. 69 ust. 4 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym zawiadomił Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych o popełnieniu czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną z tytułu naruszenia art. 64 ust. 1 pkt 1 Ustawy w związku z art. 36 pkt 2 Ustawy oraz art. 16 pkt 1 Zasady Etyki Doradców Podatkowych w stosunku do

W uzasadnieniu podał, że na mocy art. 11d ust. 1 Zasad Etyki Doradców Podatkowych doradcy zobowiązani są do stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie odpowiadającym tematyce egzaminu na doradcę podatkowego. Dopuszczalne formy podnoszenia kwalifikacji i zasady ich oceny określa szczegółowo art. 11e Zasad Etyki; zgodnie z brzemieniem ust. 2 tegoż artykułu czynny doradca podatkowy, wykonując obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji, zobowiązany jest do uzyskania minimum 32 punktów (w przypadku zawieszenie wykonywania zawodu w części roku rozliczeniowego - odpowiednio zmniejszonej ich liczby) w okresie następujących po sobie dwóch kolejnych lat, przy czym w jednym roku doradca obowiązany jest uzyskać minimum 25 % dwuletniego limitu. Do weryfikacji wywiązywania się doradców podatkowych z nałożonego na nich obowiązku zobligowane są, na mocy § 6 pkt 1 Instrukcji ewidencjonowania punktów z tytułu podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez doradców podatkowych, Regionalne Oddziały KIDP. W związku z zakończeniem przez RO KIDP rzeczony weryfikacji i stwierdzeniem niedopełnienia przez pewną liczbę doradców podatkowych ciężącego na nich obowiązku podnoszenia kwalifikacji w okresie rozliczeniowym 2011 - 2012, przekazał listę tych doradców z prośbą o podjęcie stosownych czynności. Pismo

to przekazano do właściwego Mazowieckiego Oddziału Regionalnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych 2 stycznia 2014 r. W dniu 4 marca 2014 r. Rzecznik Dyscyplinarny wydał postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych Katarzyna Feldo w dniu 13 października 2014 r. złożyła do Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych w Warszawie wniosek o ukaranie doradcy podatkowego numer wpisu _____ obwinionej o: naruszenie obowiązków zawodowych doradcy podatkowego poprzez naruszenie przepisu art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym (tekst jednolity: Dz. U. z 2011 r. Nr 41 poz. 213) w związku z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych w związku z art. 11d ust. 1 Zasad Etyki Doradców Podatkowych i wniósł na podstawie przepisów art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym w związku z § 13 ust. 1a Regulaminu Działania Rzecznika Dyscyplinarnego i Jego Zastępców z dnia 9 września 2014 r., o ukaranie doradcy podatkowego posiadającego wpis na listę doradców podatkowych pod nr _____ karą nagany -za czyn polegający na niewywiązaniu się przez doradcę podatkowego z obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie odpowiadającym tematyce egzaminu na doradcę podatkowego w okresie rozliczeniowym 2011/2012, zgodnie z zasadami określonymi w rozdziale Via Zasad Etyki Doradców Podatkowych, gdzie **na dzień 2 października 2014 r. doradca podatkowy nie uzyskał żadnego punktu na 32 wymagane, w okresie rozliczeniowym 2011/2012**, co stanowi naruszenie przepisów z art. 36 pkt 2 ustawy o doradztwie podatkowym w związku z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych w związku z art. 11 d ust. 1 Zasad Etyki Doradców Podatkowych.

W uzasadnieniu Rzecznik Dyscyplinarny podał, że Pani jest wpisana na listę doradców podatkowych pod numerem _____

i z danych posiadanych przez Biuro Krajowej Izby Doradców Podatkowych wykonuje czynności doradztwa podatkowego od dnia 28 lipca 1997 r. W wyniku zawiadomienia Przewodniczącego KRDP z dnia 25 września 2013 r. o popełnieniu czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną Rzecznik Dyscyplinarny KIDP został poinformowany w dniu 14 października 2013 r., iż doradca podatkowy nie wywiązał się z obowiązku nałożonego na doradców podatkowych w postaci nie uzyskania odpowiedniej ilości punktów w okresie rozliczeniowym 2011/2012. Pani poinformowała, iż stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych doradców podatkowych obejmuje wybrane, według potrzeb doradcy podatkowego, formy kształcenia, w tym m.in. samokształcenie doradcy podatkowego polegające w szczególności na aktualizacji wiedzy zawodowej. Jednocześnie doradca podatkowy stwierdził, iż brak jest w Kodeksie Zasad Etyki Zawodowej wskazania co do zasad ewidencjonowania punktów w zakresie samokształcenia. Doradca podatkowy, wykonując obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji, zobowiązany jest do uzyskania minimum 32 punktów w okresie następujących po sobie dwóch kolejnych lat, przy czym w jednym roku doradca obowiązany jest uzyskać minimum 25% dwuletniego limitu czyli 8 punktów. W przypadku zawieszenia wykonywania zawodu w części roku kalendarzowego doradcy podatkowi są zobowiązani do uzyskania liczby punktów proporcjonalnej do liczby miesięcy wykonywania zawodu w danym okresie rozliczeniowym. Art. 64 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym stanowi, że doradca podatkowy ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków zawodowych oraz za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej.

Postępowanie dowiodło, że doradca podatkowy naruszyła przepisy ustawy o doradztwie podatkowym oraz zasady etyki doradców podatkowych.

Dnia 6 października 2015 r. Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych w Warszawie w sprawie SD 57/14 wydał orzeczenie, w którym uznał obwinioną za winną zarzucanego jej czynu tj. naruszenie przepisów art. 36 pkt. 1 i 2 ustawy o doradztwie podatkowym w związku z art. 4 ust. 2 Zasad Etyki Doradców Podatkowych w związku z art. 11d ust. 1 i art. 11e ust. 2 i 3 Zasad Etyki Doradców Podatkowych i wymierzył karę nagany.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym: „Doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną: 1) za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków zawodowych określonych prawem, oraz 2) za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej. Karami dyscyplinarnymi są: upomnienie, nagana, zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres od 6 miesięcy do lat 3, lub pozbawienie prawa wykonywania zawodu”. Dokonując oceny czynu obwinionej Sąd kierował się następującymi przesłankami: celami utworzenia zawodu doradcy podatkowego oraz celem ustanowienia obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych. Gradację obowiązków doradcy potwierdza art. 36 ustawy o doradztwie podatkowym stanowiąc, że: „Doradca podatkowy obowiązany jest w szczególności:) postępować zgodnie z przepisami prawa, ze złożonym ślubowaniem i z zasadami etyki zawodowej, stale podnosić swoje kwalifikacje, regularnie opłacać składkę członkowską”. Postępowanie dowiodło, że doradca podatkowy naruszyła przepisy ustawy o doradztwie podatkowym oraz zasady etyki doradców podatkowych. Sąd nie podważył oświadczenia obwinionej, iż podnosi one swoje kwalifikacje poprzez samokształcenie ,co w sytuacji gdy prawo podatkowe jest zmieniane kilkanaście razy w roku i często zakres tych zmian jest ogromny, jest po prostu koniecznością, ponieważ obowiązkowe 32 godziny odbytych szkoleń w ciągu 2 lat nie wystarczą aby być „na bieżąco” z prawem podatkowym. Jednakże obowiązkiem doradcy podatkowego jest zgodnie z art. 11e ust. 2 i 3 uzyskanie 32 punktów za m.in. udział w szkoleniach, przeprowadzanie szkoleń,

publikacje, studia. Poszczególne działania mają przypisaną wagę punktową. Obowiązek ten wynika wprost z zasad etyki uchwalonych przez Krajowy Zjazd Doradców Podatkowych na podstawie delegacji ustawowej wyrażonej wprost w art.51 ust. 1 pkt 8 lit. c. Tak więc nie budzi wątpliwości konieczność takiego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych, które w efekcie pozwoli im się wylegitymować uzyskanymi w jego wyniku punktów.

Pomimo tego, że obwiniona w okresie 2011/2012 była objęta obowiązkiem podnoszenia kwalifikacji zawodowych, nie wywiązała się z tego obowiązku. Obwiniona nie przedłożyła żadnych dokumentów potwierdzających podnoszenie kwalifikacji zawodowych. Dlatego też Sąd przychylił się do wniosku Rzecznika Dyscyplinarnego i wymierzył karę nagany.

Orzeczeniem z dnia 12 kwietnia 2016 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Doradców Podatkowych sprawie o sygn. akt WSD 1/16 na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 79 ustawy o doradztwie podatkowym orzekł o uchyleniu w całości orzeczenia Mazowieckiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie z dnia 06.10.2015 r. wydane w sprawie o sygn. akt SD 57/14 i umorzeniu postępowania w sprawie.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje.

Argumentacja podniesiona w odwołaniu przez obwinioną nie zasługuje na uwzględnienie. Jak słusznie wskazał Sąd Dyscyplinarny obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych ma umocowanie w przepisach ustawy o doradztwie podatkowym. Z art. 32 pkt 2 ustawy wynika, iż doradca podatkowy obowiązany jest w szczególności do stałego podnoszenia swoich kwalifikacji. Z kolei zgodnie z art. 64 ust. 1 doradcy podatkowi ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną: za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków zawodowych określonych prawem (pkt 1) oraz za czyny sprzeczne z zasadami etyki zawodowej (pkt 2). Należy również wskazać na regulację zawartą w art. 51 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym do zadań Krajowego Zjazdu Doradców

Podatkowych należy uchwalanie zasad etyki zawodowej, określających w szczególności zasady stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych, w szczególności przez osoby podejmujące wykonywanie zawodu doradcy podatkowego po okresie niewykonywania zawodu przekraczającym 5 kolejnych lat (pkt 8 ppkt c) oraz określanie zasad stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych (pkt 10). Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych jest obowiązkiem określonym ustawą. Z ustawy wynika również, iż uszczegółowienie tego obowiązku zawarte być musi w zasadach etyki zawodowej uchwalanych przez Krajowy Zjazd Doradców Podatkowych. Tak więc naruszenie tego obowiązku skutkuje odpowiedzialnością zarówno na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 1) ustawy jak i na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 2) ustawy. Mając na uwadze powyższe regulacje zarzuty od 1 do 4 są niezasadne. Odnosząc się do zarzutu 5 Wyższy Sąd Dyscyplinarny dostrzegł pewną niekonsekwencję regulacji dotyczących zasad stałego podnoszenia kwalifikacji przez doradców podatkowych, gdyż rzeczywiście jako jedną z form podnoszenia kwalifikacji wskazano samokształcenie, nie przyznając jednakże z tego tytułu żadnych punktów. W tym zakresie Krajowy Zjazd Doradców Podatkowych winien dokonać zmiany poprzez bądź przyznanie określonej ilości punktów za samokształcenie bądź też przez usunięcie tej formy podnoszenia kwalifikacji. Nie ulega jednakże wątpliwości, że w aktualnym stanie prawnym za samokształcenie nie przysługują żadne punkty, a zgodnie z przyjętą regulacją obowiązkiem doradcy jest uzyskanie określonego minimum punktów. Z tych względów zarzut 5 również nie może być uwzględniony.

Odwołanie obwinionej zasługuje jednakże na uwzględnienie z innych przyczyn niż wskazane w odwołaniu. Wyższy Sąd Dyscyplinarny niezależnie od granic określonych zarzutami odwoławczymi z urzędu jest zobowiązany do uwzględnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Zgodnie z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz

wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11 k.p.k. Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Z kolei zgodnie z art. 76 ust. 1 ustawy o doradztwie podatkowym nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od chwili ujawnienia czynu upłynął rok lub od chwili popełnienia czynu upłynęły 3 lata. W niniejszej sprawie organy Krajowej Izby Doradców Podatkowych o ujawnieniu czynu dowiedziały się nie później niż w dniu 25 września 2013 r. (data zawiadomienia Przewodniczącego Krajowej Rady Doradców Podatkowych). Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego nastąpiło w niniejszej sprawie w dniu 13 października 2014 r. (data wpływu wniosku o ukaranie). Tak więc postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte po upływie roku od ujawnienia czynu. Stwierdzenie takiego stanu rzeczy obliguje Wyższy Sąd Dyscyplinarny do zastosowania wskazanych powyżej przepisów i w konsekwencji skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego oraz umorzeniem postępowania.

Odwołanie od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Doradców Podatkowych z dnia 12 kwietnia 2016 r. sygn. akt WSD 1/16 wniósł Rzecznik Dyscyplinarny zarzucając mu:

- rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności art. 123 § 2 kodeksu postępowania karnego (dalej również, jako k.p.k.), poprzez przyjęcie, że roczny termin na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego rozpoczął bieg 25 września 2013 rok;
- błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że wszczęcie postępowania dyscyplinarnego nastąpiło po upływie roku od ujawnienia czynu.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu podał, że pismem z dnia 25 września 2013 r. (doręczonym osobiście w dniu 14 października 2013 r.), Przewodniczący Krajowej Rady Doradców Podatkowych, na podstawie art. 69 ust. 4 ustawy o doradztwie podatkowym (dalej również, jako udp), zawiadomił Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP o możliwości popełnienia czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną przez Panią, doradcę podatkowego nr wpisu

Zawiadomienie dotyczyło naruszenia przez doradcę podatkowego art. 64 ust. 1 pkt 1 udp w zw. z art. 36 pkt 2 udp, a także art. 1 i d ust. 1 Zasad Etyki Zawodowej Doradców Podatkowych, tj. obowiązku stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie odpowiadającym tematyce egzaminu na doradcę podatkowego. Pani zarzucano, że nie uzyskała żadnego z 32-óch wymaganych punktów podnoszenia kwalifikacji w okresie następujących po sobie dwóch kolejnych lat 2011/2012.

W związku z powyższym, na podstawie art. art. 69 ust. 4 ustawy o doradztwie podatkowym w zw. z art. 93 § 3 k.p.k. i § 11 Regulaminu Działania Rzecznika Dyscyplinarnego i Jego Zastępców, w wyniku powzięcia wiadomości o możliwości popełnienia czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną, 4 marca 2014 r., Katarzyna Feldo, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP wydała postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego rep. nr 1012/2013/214/2013/MAZ.

Z przynależności do samorządu zawodowego doradców podatkowych wynika m.in. obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji, który wyrażony został w art. 36 pkt 2 usp. Zgodnie z uchwałą 750/2010 z dnia 8 grudnia 2010 r. (zmienioną uchwałą 32/2014 z dnia 11 lutego 2014 r.) Krajowa Rada Doradców Podatkowych, ustaliła zasady stałego podnoszenia kwalifikacji doradcy podatkowego oraz wprowadziła tryb punktacji, oceniający spełnienie przedmiotowego obowiązku. Doradca podatkowy, wykonując obowiązek stałego podnoszenia kwalifikacji, zobowiązany jest do uzyskania minimum 32

punktów w okresie następujących po sobie dwóch kolejnych lat, przy czym w jednym roku doradca obowiązany jest uzyskać minimum 25% dwuletniego limitu, czyli 8 punktów. W przypadku zawieszenia wykonywania zawodu w części roku kalendarzowego doradcy podatkowi są zobowiązani do uzyskania liczby punktów proporcjonalnej do liczby miesięcy wykonywania zawodu w danym okresie rozliczeniowym.

Przeprowadzone postępowanie wyjaśniające dowiodło, że doradca podatkowy nie dochował ustawowego obowiązku podnoszenia kwalifikacji zawodowych w okresie rozliczeniowym 2011/2012, wobec czego Rzecznik Dyscyplinarny KIDP złożył w dniu 13 października 2014 r. wniosek o ukaranie do Sądu Dyscyplinarnego KIDP.

Sąd Dyscyplinarny KIDP, po rozpoznaniu sprawy w dniu 6 października 2015 r. uznał obwinioną za winną zarzucanego jej czynu i wymierzył na podstawie art. 64 ust. 2 pkt 2 karę dyscyplinarną nagany.

W wyniku odwołania obwinionej, Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 12 kwietnia 2016 r. stwierdził przedawnienie karalności czynu zarzucanego Pani i uchylił w całości orzeczenie Mazowieckiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie, umarzając jednocześnie postępowanie w sprawie. Odpis orzeczenia wraz z uzasadnieniem wpłynął do kancelarii Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP w dniu 16 listopada 2016 roku.

Dokumentacja procesowa zawarta w aktach przedmiotowej sprawy nie pozostawia wątpliwości, że zawiadomienie Przewodniczącego Krajowej Rady Doradców Podatkowych zostało doręczone Rzecznikowi Dyscyplinarnemu KIDP nie 25 września 2013 r. (jak wskazuje na to data pisma), a 14 października 2013 r., na co wskazuje stempel poczty przychodzącej. Pismo to zostało zarejestrowane pod numerem 9190/13 przez, pracownika Biura Krajowej Izby Doradców Podatkowych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny błędnie przyjął, że data widniejąca na zawiadomieniu Przewodniczącego Krajowej Rady Doradców Podatkowych jest jednocześnie datą doręczenia pisma do Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż Rzecznik Dyscyplinarny KIDP jest odrębnym organem Krajowej Izby Doradców Podatkowych, który podejmuje czynności w chwili powzięcia wiadomości o popełnieniu przez doradcę podatkowego czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną. W przypadku systemu podnoszenia kwalifikacji zawodowych doradców podatkowych organem nadrzędnym, koordynującym i nadzorującym proces spełniania tego obowiązku jest Krajowa Rada Doradców Podatkowych. Bez przekazania Rzecznikowi Dyscyplinarnemu KIDP wykazu osób, które nie zdobyły wymaganej uchwałą KRDP liczby punktów, nie może on podjąć żadnych czynności, ponieważ organ nie ma dostępu do tych danych.

Jak już wyżej wskazano, w wyniku złożenia w dniu 14 października 2013 r. na ręce Rzecznika Dyscyplinarnego zawiadomienia o możliwości popełnienia przez czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną, stosownie do dyspozycji art. 76 ust. 1 udp, rozpoczął się bieg rocznego terminu na złożenie przez Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP wniosku o ukaranie do Sądu Dyscyplinarnego, tj. inaczej mówiąc - na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Oczywiście jest, że w zakresie obliczenia terminu w postępowaniu dyscyplinarnym doradców podatkowych, wobec braku odrębnej regulacji w ustawie o doradztwie podatkowym, mają odpowiednie zastosowanie przepisy kodeksu postępowania karnego, w tym również art. 123 § 2 k.p.k., zgodnie, z którym, jeżeli termin jest oznaczony w latach, koniec terminu przypada na ten dzień tygodnia lub miesiąca, który odpowiada początkowi terminu. Oznacza to, że Rzecznik Dyscyplinarny KIDP w przypadku stwierdzenia popełnienia przez obwinioną czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną miał możliwość złożenia wniosku o ukaranie do SD do 14

października 2014 r. włącznie. W przedmiotowym postępowaniu uczynił to dzień wcześniej.

Niezależnie, więc od tego, czy przyjęty w zaskarżonym orzeczeniu dzień 25 września 2014 r., jako kończący termin do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego jest wynikiem błędnej interpretacji art. 123 § 2 k.p.k., błędu matematycznego, czy zwykłego niedopatrzenia - orzeczenie, jako dotknięte uchybieniem, i to bez wątplenia mającym istotny wpływ na jego treść należy uchylić, a sprawę przekazać do ponownego rozpatrzenia.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie zważył, co następuje : odwołanie Rzecznika Dyscyplinarnego podlega uwzględnieniu o ile prowadzi do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Wobec treści złożonych zarzutów zauważyć należy, że postępowanie odwoławcze od orzeczeń dyscyplinarnych przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych stosownie do art. 75 ust 3 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji. Powyższe oznacza dyrektywę rozpoznania sprawy na podstawie przepisów art. 367 i nast. k.p.c. normujących postępowanie apelacyjne oraz oczywiście przepisów Kodeksu o postępowaniu przed sądem I instancji, o ile mają one odpowiednie zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym.

Postępowanie apelacyjne jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, zachowuje jednak charakter postępowania rozpoznawczego. Zgodnie z utrwaloną judykaturą, sąd II instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. W granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55).

Sąd Apelacyjny kierował się uprawnieniem wynikającym z art. 382 k.p.c., będąc sądem merytorycznie rozpoznającym sprawę i opierał się na całym materiale dowodowym uzyskanym w toku postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym w toku postępowania przed Sądem Dyscyplinarną dla i Wyższym Sądem Dyscyplinarnym .

W ocenie Sądu Apelacyjnego rozstrzygnięcie zawarte w orzeczeniu Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z 12 kwietnia 2016 r. jest nieprawidłowe, wynika z nieprawidłowych ustaleń faktycznych oraz niewłaściwej interpretacji powołanych przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przepisów i nieprawidłowo zastosowanych zasad wykładni. Argumenty sformułowane w odwołaniu są więc uzasadnione, w świetle dokonanych nieprawidłowych ustaleń faktycznych dokonanych przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny. Słusznie wskazał ten Sąd, że z treści art. 76 ust. 1 w/w ustawy wynika roczny termin przedawnienia. Art. 76 ust. 1 brzmi: „1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, jeżeli od chwili ujawnienia czynu upłynął rok lub od chwili popełnienia czynu upłynęły 3 lata”. Jednakże zdaniem Sądu Apelacyjnego słusznie podniósł w odwołaniu Rzecznik Dyscyplinarny, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny dokonał błędnego ustalenia stanu faktycznego co do daty rozpoczęcia biegu tego rocznego terminu. Zasadnie wskazał skarżący, że Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Izby Dyscyplinarnej powziął wiadomość o podejrzeniu popełnienia czynu dyscyplinarnego przez obwinioną 14 października 2013 r., a nie jak błędnie przyjął Wyższy Sąd Dyscyplinarny 25 września 2013 r. Bezspornym bowiem jest, że 25 września 2013 r. jest to datą sporządzenia pisma przez Przewodniczącego Krajowej Rady Doradców Podatkowych, zaś datą otrzymania pisma przez Rzecznika Dyscyplinarnego jest data widniejąca na pieczęci daty wpływu pisma – 14 października 2013 r. Artykuł 61 § 1 kodeksu cywilnego stanowi: „Oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią”.

Niewątpliwym zdaniem Sądu Apelacyjnego jest, że pismo z dnia 25 września 2013 r. dotarło do Rzecznika Dyscyplinarnego 14 października 2013 r. w tej dacie Rzecznik mógł dopiero zapoznać się z jego treścią i od tej daty należy liczyć roczny termin przedawnienia. Skoro wniosek o ukaranie obwinionej został złożony przez Rzecznika Dyscyplinarnego w dniu 13 października 2014 r. to tym samym został on złożony w terminie, wobec czego brak było podstaw do uchylecia orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji i umorzenia postępowania. Wyższy Sąd Dyscyplinarny winien więc zdaniem Sądu Apelacyjnego rozpoznać merytorycznie odwołanie obwinionej i wydać wówczas orzeczenie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. orzekł w sentencji.

